

CORNELIA ALEXOI

CALVUS MONS

sau Despre cum s-a prins

Albă ca Zăpada

în zborul Păsării Phoenix

Roman

CORESI

PUBLISHING HOUSE

WWW.CORESI.NET

Motto: „Am avut norocul să aflu că dragostea este unicul adevăr important și absolut, într-o viață care nu ne dă decât daruri relative. Și n-am fost ipocrit. Am iubit și eu.”
(Octavian Paler)

CAPITOLUL I

Când am ajuns în dreptul casei mele, mi-a cerut cheia... I-am înmânat-o fără să ezit, deși gândul că astfel vom zăbovi prea mult în fața ușii, mă iritase îngrozitor. N-o puteam vedea... Paltonul lung, oversize, de tip milităresc, îi înghițise trupul cu totul, iar pălăria floppy, în stilul divelor hollywoodiene, părea să-i țină isonul, ascunzându-i toată fața... O ghiceam doar, tremurând, lângă mine și-aș fi vrut s-o-ntreb de ce se emoționase într-atât înaintea acelei chei „Yale” – pe care o găseai în toate magazinele cu mărfuri de uz gospodăresc, ca și-n toată literatura vremii – dar nu era nici timpul, nici locul potrivit destăinuirilor.

Nu reținusem cum o cheamă... Astfel, m-am pomenit smucindu-i brațul, pentru a-i dirija mișcările a căror lentoare de codobelec îmi întetiră teama c-aș putea fi obiectul discuțiilor, printre „stafiile” din bloc.

În hol, s-a oprit o clipă lângă balustrada scărilor ce duceau la etaj, apoi a-nceput să urce încet, cu sfială. O fâșie subțire de lumină, venită nu știu de unde, i-a căzut o clipă pe față și expresia ochilor ei m-a dus cu gândul la „Sibila Delfică” a lui Michelangelo. (Mă impresionase întotdeauna această frescă, deoarece regăsisem privirea acelei sibile, de multe ori, în ochii bunicii mele dinspre tată.) Ca atare, mi-ar fi plăcut să mă las atunci sedus de vreo analiză freudiană a situației – una dintre micile metehne ale vieții mele de burlac, dar ușa care se auzi la subsol mă plantă într-o angoasă cât casa. Astfel, mi-am avertizat companioana să tacă, deși nimic din atitudinea ei nu-mi arătase c-ar fi vrut să vorbească.

Aproape împingând-o, am intrat apoi în apartamentul meu, cu o bucurie abia stăpânită. Mirosul de pereți proaspăt zugrăviți m-a făcut să-mi umflu nările de plăcere, așa că n-am putut să-mi stăpânesc

zâmbetul de mulțumire când căldura camerei mi-a atins ușor obrazii. În timp ce-mi dezbrăcam cojocul, ochii mi-au căzut pe cele două volume, rămase jos, lângă pat: „O viață de om așa cum a fost”. În drum spre baie, am atins cu piciorul telefonul negru, clasic, așezat pe un curs de psihiatrie. Apoi, mi-a venit în minte figura uscățivă a bătrânei care, trecând la cele veșnice, cu câteva luni în urmă, îmi lăsase moștenire apartamentul. Mă rugă însă cu limbă de moarte să păstrez câteva dintre obiectele sale, pentru ca spațiul iubit de ea, timp de treizeci de ani, să nu piardă cu totul patina vremurilor ce o încântaseră. Ținându-mi mâinile sub jetul fierbinte, simțeam cât sunt de mândru de tot ceea ce realizasem și-mi dădeam seama, pentru a nu știu câta oară, că acest sentiment al proprietății, care făcea să-mi curgă sângele mai iute prin vene, îl moștenisem de la ramura ascendenților mei chiaburi. Bunica îmi povestise adeseori cum patima lor pentru avere îi adusese în starea de a se omorî între ei, înfigându-și furca-n piept sau strângându-se de „grumaz”. Mi-am acoperit repede gâtul cu mâna, așa cum făceam de fiecare dată când îmi aminteam aceste lucruri, de parcă semnele acelor crime s-ar fi transmis până la mine și urmele degetelor, prin care cursese un sânge asemănător cu al meu, erau imprimate adânc pe propriu-mi gâtlej...

– „Ceva așa de puternic și așa de plin de mister, care e omul de la care vii și care se înfundă în adâncul vremilor până se pierde în nesfârșirea lor: părinții, moșii, strămoșii, viața pe care ai fost chemat s-o duci mai departe. De la ei vine ceva care trebuie înfruntat cu mai mult curaj decât toate pericolele: felul lor de a fi, care ajunge până la tine, omul de azi. Ceva care abia poți să-l înfrânezi, dar ca să-l suprimi cu totul nu, căci morții nu se dau morți”.

Încremenisem cu ochii pironiți pe figura străină din oglindă... Îmbrăcăta toată în negru, cu pălăria care-i umbrea fața și cu vocea aia nepământească pe care nu i-o cunoscusem, părea un trimis misterios, fără formă și fără substanță... Desigur, eu eram Alesul pus în fața unuia dintre evenimentele acelea tainice, în care nu credeam, dar despre care auzisem atâtea în copilăria mea...

– ...așa cum a fost...

– Cum a fost ce? am întrebat-o fără s-o privesc, cu aceeași voce răgușită pe care o am dimineața când mă trezesc din somn. Apoi am tușit ușor, întorcându-mă spre ea cu tot corpul, cu senzația aia nesuferită de plumb în oase, care te face să te simți atât de puțin stăpân pe tine și pe viața ta.

Când m-am așezat pe marginea patului, să-mi desfac șireturile pantofilor care lăsaseră urme rotunde pe mocheta abia cumpărată, am dat iar cu ochii de cele două volume și – în timp ce ștergeam cu grijă stropii căzuți pe coperti – mi-am dat seama că „achiziția” mea tocmai îmi spusese un citat din cartea lui Iorga. Imediat, gândul că era posibil s-o fi citit în întregime mă duse cu câțiva ani înapoi, când colega mea de facultate, care-l studiasse în întregime pe Kant, nu pierdea niciun prilej să susțină – citând nu mai știu pe cine și nici cât de exact – că, „dacă Shakespeare ar fi trăit după Kant, și-ar fi început monologul lui Hamlet cu «A ști sau a nu ști»...”

La subsol s-a auzit iar o ușă, apoi niște pași pe scări, așa că m-am repezit să sting lumina. Mă sâcăia îngrozitor soneria care se auzea la parter... Am pus degetul pe comutator și-am apăsat încet, nesigur.

– Va trebui să te dezbraci pe întuneric, am încercat să-i spun, cu buzele lipite de dinți, chinându-mă să-mi adun saliva în gura uscată.

Părul i se răsfirase ca niște tentacule pe perna mică, sprijinită de tăblia patului așezat lângă perete, astfel încât să dorm cu capul spre nord – somnul liniștit fiind una dintre marile mele dorinți, niciodată pe deplin realizate, căci noaptea a fost, întotdeauna, pentru gândurile mele, cel mai bun prilej de tortură... „Pe toți îi cuprinde liniștea când se lasă înserarea, numai pe mine noaptea mă ține îndurerat și treaz”, cum spunea Michelangelo...

Voiam să-i mângâi trupul, dar degetele refuzau să m-asculte... Senzația aia cumplită a ciungului, care continuă să simtă îmbrățișarea în brațele pe care nu le mai are.

Pe față i se citea o bucurie imensă, nestăpânită... Zâmbea ca-n vis, cu ochii închiși, șoptind cu-nflăcărare ceva nedeslușit, în timp ce trupul i se arcuia tot mai mult, căutându-mă. (Liniile imaginare cu care-i

măsuram perfecțiunea!... Uimirea și groaza lui Adam la izgonirea din rai...)

Apoi, brusc, m-am ridicat din pat și am deschis ușa de la intrarea în apartament, făcându-i semn să iasă. S-a îmbrăcat repede, fără să scoată niciun sunet, și s-a prelinș pe lângă mine, ca o umbră. După ce am trântit ușa în urma ei, inima-mi începu să zburde, în sfârșit, voioasă ca un ied pe o pajiște-nsorită... Fusesem scos din sărite de zâmbetul ăla misterios, à la Vrăjitoarea lui Kuprin, pe care-l afișase tot timpul, de fericirea și de îmbrățișările ei înfocate, datorite cu aerul că făcea asta pentru prima dată.

– Ca și cum ai putea să te lași așa în voia unui trup necunoscut, înainte de a te fi desfătat cu altele, am bodogănit pentru mine.

Pe urmă, mi-am adus aminte că nu i-am aprins lumina pe hol, dar am dat nepăsător din mână, spunându-mi, cu răutate conștientă, că părea să fie obișnuită cu-ntunericul... Deci, nu era cazul să-mi fac probleme...

Cuprins de-o lehamite soră cu disprețul, m-am trântit peste plapuma groasă, îngropându-mi fața în pernele calde, din puf... Dar pernele păstrau încă mirosul ei, așa că le-am aruncat la întâmplare prin cameră, înjurând printre dinți și așezându-mi capul pe salteaua de pe care fugise cearșaful, dezvelindu-i nasturii mici, îmbrăcați în mătasea fină, albastră. Am încercat să dorm, sprijinindu-mi fruntea pe brațe, poziția mea cea mai sigură pentru căderea-n uitare, dar cămașa păstra mirosul ei... Toată casa reținuse mireasma ei!... M-am repezit să deschid larg ferestrele, însă izul ei dulce, răscolitor, se impregnase parcă și-n aerul care venea de-afară. Eu însumi parcă devenisem aroma ei!... Am alergat în baie, să las apa să biciuiască (ah, nu să biciuiască, să BICIUIASCĂ!) pielea în care pătrunsese parfumul ei, dar apa avea și ea mirosul și gustul ei și ceva enorm și ciudat și de nestăpănit făcea

(oooooooooooooooo)

să-mi simt trupul dilatându-se

cine a trimis-o la mine

(...trebuia...)

Cum stătea ea acolo, în capătul culoarului, cu pălăria aia neagră, imensă, ascunzându-i fața... Când m-a văzut, a tresărit ușor, mutându-și geanta mare pe celălalt umăr... Apoi, a făcut câțiva pași spre mine, iar eu aveam senzația că mă află înaintea unui decapitat, al cărui corp se mai mișca încă, în virtutea comenzilor primite înainte de la creierul despărțit brutal de trup.

Mi-a spus „Bună ziua”, și-a lăsat ușor capul spre spate și-atunci, din toată masa aia neagră, au răsărit, ca prin minune, două buze mici, ușor întredeschise, vopsite violent, în culoarea zmeurei coapte. Instinctiv, m-am întors să văd dacă mai era cineva prin preajmă, atât de puțin se armoniza vocea ei, de copil timid, obișnuit să vorbească puțin, cu gura fremătând sub rujul gros, întins în linii sigure, peste conturul real. (Asta m-a dus cu gândul la prostituatele minore, a căror psihologie mi-a incitat întotdeauna imaginația și interesul, după ce devorasem romanul „Lolita”, care circulase o vreme în copie xerox, printre elevii liceelor din București.)

În doar câteva minute, am fost deja convins că-i știu viața pe de rost și-am început să-i vorbesc cu zâmbetul ăla de cunoscător a tot și toate, privind-o insistent, în timp ce scuturam scrumul țigării fine în scrumiera înaltă. (Pusă anume pe marginea dinspre ea a mesei – deși mi-a spus că nu fumează, așa încât să-i pot atinge de fiecare dată picioarele, rămase captive între scaunul și biroul meu.) Vorbea încet, aproape neauzit, plecându-și capul într-o parte și umezindu-și buzele cu vârful limbii... Un gest inconștient – repetat printre pauzele mici dintre cuvinte, care mă făcu să mă simt deja intimul femeii cu degete fremătătoare, așa cum, în vechile saloane, gustul ceaiului, felul în care cădea lumina și decolteul gazdei îi puteau spune unui connoisseur dacă era cazul să-și mai rărească vizitele...

În timp ce mă cufundam și mai mult sub jetul fierbinte, am zâmbit ușor la gândul că încă mai eram îndrăgostit de Odette de Crécy, de vreme ce mintea mea născocea asemenea comparații...

Aș fi putut s-o las să plece și-atunci dușul ăla l-aș fi făcut mai târziu sau în dimineața următoare, cu gândul la Bergson sau la scordoleaua de raci, așteptând răcirea cafelei...

Când mă căutasese la birou, după ce-mi spusese motivul pentru care solicitase întâlnirea cu mine, am murmurat rapid un „La revedere” nervos, întorcându-i cu nonșalanță spatele... (În gând, înjurăturile adresate celor ce mi-o trimiseseră pe cap, de parcă eu aș fi fost angajatorul tuturor gioarselor, începuseră să curgă gărlă...) Pe urmă însă, vocea ei, atât de nepotrivită cu tot ceea ce era ea ca apariție fizică, mă făcu să mă-ntorc din nou... M-am ridicat deci, cu o curiozitate crescândă – sesizând în treacăt fiorul de pe șira spinării – și i-am spus să-mi dea un telefon peste o oră... Zâmbetul frânt de mușcarea scurtă a buzei de jos, îmi ocupă apoi toată mintea...

Se dezbrăcase încet, ca și cum timpul ar fi fost de-acum tot al ei, cu ochii închiși și-aceiași surâs subțire în colțul drept al gurii. Degetele, nefiresc de lungi, căutau – tremurând din ce în ce – nasturii mici, sidefați... Sub bluza aproape transparentă, sânii se-nfioraseră așteptând. O priveam agitat (pe scări pașii se-nteteau tot mai mult), între două treburi casnice, menite să-mi asigure confortul și relaxarea.

Apoi, m-am năpustit asupra ei, smulgându-i mânecile cu nasturii manșetelor parcă anume încheiați pe două rânduri, și-am întins mâna spre întrerupător. În aceeași clipă, mătasea albă a bluzei, dezveli pe umărul stâng, imediat sub claviculă, o cicatrice proaspăt închisă. Un cerc aproape perfect, cu marginile zdrențuite ca-n urma unei arsuri.

Stătea în fața mea, cu pleoapele plecate, vinovată parcă de-această imperfecțiune a trupului, ca și de-nfiorarea pe care n-o mai putea ascunde...

„Oh, trup, trup al meu, femeie pe care-am iubit-o și-am pierdut-o, pe tine în ceasu-acesta umed, te chem și te prefac în cânt.”

Of, of, of... Amintirile au fost, întotdeauna, în viața mea, mult mai prezente decât prezentul... Au venit mereu spre mine, valuri, valuri... Bucăți de viață deja trăită, menite parcă anume să pună stavilă bucuriei noului și experimentării integrale a clipei de față. Dureri trezite iar din hău, de ecourile macabre ale vreunui vis sfârâmat, sau umbre slabe de sunete divine, cântate cândva cu o armonie celestă, pe strunele sufletului

meu, acum vlăguit. Toate însă, insinuându-se în ființa mea cu forța vrăjilor faimoasei Circe sau a glasurilor ispititoare, de sirene, care erau cât pe-aici să-l ducă la pierzanie până și pe temerarul Ulise.

Și – dacă e adevărat că „amintirea e parfumul sufletului”, cum spunea George Sand (caietul în care-am strâns citate a fost, se pare, unul dintre cele mai de preț bunuri ale adolescenței mele), atunci amintirea mea cu cel mai puternic iz rămâne totuși destrămarea visului de-a mă vedea filolog. I-am crescut aripile cu migală, ani în șir, dar a fost de-ajuns o singură clipă, brutală și nefastă, să i le frângă total, ca și cum ar fi avut de-a face cu cel mai nevolnic și firav dintre fluturi...

*

Toată noaptea am așteptat rezultatele, pe o bancă ascunsă într-un boschet... Pe la ora trei, s-a făcut în sfârșit liniște. Am ieșit cu grijă din ascunzătoare și, după ce m-am convins că nu mai era nimeni prin preajmă, am alergat spre poarta facultății. La avizier, era întuneric... „Și a văzut Dumnezeu că lumina este bună și-a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric,” m-am pomenit șoptind, în timp ce-mi căutam bricheta pe care – îmi aminteam perfect – o pusesem într-unul din buzunarele cămășii, după ce-mi aprinsesem ultima țigară, înainte de-a ieși din parc. Cu toate acestea, nu știu de ce, am început să caut, cu mișcări din ce în ce mai grăbite, prin buzunarele strâmte ale primei mele perechi de bluejeans. (Semnăturile proaspeților bacalaureați peste inscripția „Made in U.S.A.” dovedeau, dacă mai era nevoie, ce departe țintește „intelighenția” română.)

M-am pus în genunchi și-am început să caut în jurul meu, scormonind înnebunit pământul cu unghiile.

„Carte despre armonia întunericului!” am strigat, furios pe autorul necunoscut al cărții chineze, despre care citisem cu câteva zile în urmă, entuziasmându-mă în fața fantasticului – cum mi s-a părut atunci – „Dao”... „Omul urmează legile pământului; Pământul urmează legile cerului; Cerul urmează legile lui Dao, iar Dao își urmează sie însuși”...

Apoi, mașina oprită la intersecție, lumina slabă și numele meu sub linia roșie...

Hm... Probabil unele amintiri din viața asta vor fi la fel de răvășitoare și-n viața de apoi...

Zațul cafelei băute cu câteva zile în urmă se uscaseră, dar buzele mele înfierbântate se apropiaseră de ceașcă, instinctiv, căutând... Stropii căzuți pe farfuriu se uscaseră și ei, dându-le păsărilor încrustate-n porțelanul vechi forme dintre cele mai uluitoare. Pe manualul uzat, deschis la „Cheia exercițiilor”, cuvântul „toying”, subliniat cu trei linii de carioca roșie...

Cât timp durerile m-au împiedicat să-mi ridic capul și ochii îi puteam deschide doar pe jumătate, câmpul meu vizual era umplut de un colț al perdelei, un capăt din covorul persan – darul de nuntă al bunicii – și „Napoleon”, zăcând cu foile-ngălbenite pe marginea uzată a fotoliului stil Louis XV, cu tapiseria roasă și arcurile atârând parcă anume să-mi stârnească imaginația. Pe pagina care flutura la fiecare deschidere și închidere a ușii, în partea de jos, câteva rânduri subliniate cu linii verzi, groase, întrerupte. Le priveam toată ziua, încercând să ghicesc cuvintele – „jumătate ființe, jumătate lucruri”, nu sunt doar vorbe de poet – ce-ar fi putut să fie străjuite de asemenea linii... Vreo reflecție a lui Napoleon despre necredința Rusiei («Ils se sont tous donné rendez-vous sur ma tombe, mais ils n'osent pas s'y réunir»), greșeli mărturisite după Waterloo, debarcarea de la Sfânta Elena sau, pur și simplu, despărțirea de Josephine?... Noaptea, aceleași linii legau între ele literele numelui meu, suspendate-ntr-un colț al perdelei, volumul lui Bainville și arcurile fotoliului din zestrea bunicii. Apoi, deodată, rămânea doar trupul meu, zăcând pe grătile-ncinse și buzele mele sângerând...

După ce cartea a fost luată, împăratul, în costum de grădinar, se așeza seara greoi în fotoliu, declamându-mi din Voltaire, iar eu, în timp ce-i urmăream fața grasă, bălăbănindu-se, mă chinuiam să găsesc ce-a mai rămas din „Mahomed” sub sabia corsicanului îndrăgostit de tragedii.

Apoi, muzica aia venind dinlăuntrul meu... Nu era Haydn, nu era Schubert, Beethoven sau Brahms; erau Haydn, Schubert, Beethoven și Brahms deopotrivă. Rezona în adâncul ființei mele, acolo unde simțeam că sufletul se pregătește să-ntâlnească pacea... Mă învelea, mă înălța, era Armonia însăși... Am deschis ochii larg și lumina calmă a zilei mi-a pătruns în artere, ca o binecuvântare... Mângâiere de mult timp uitată, carne de scos la mezat...

Zăpada căzută în cercuri inegale pe bradul din fața ferestrei... Albul ei... Crengile aplecate ușor spre pervaz. M-am ridicat... Cotul îmi tremura sub greutatea corpului surprins de-aceste comenzi ale creierului, hotărât să funcționeze de-atunci pe alte lungimi de undă.

Am cerut să mi se deschidă fereastra și un album de Sisley...

Da, da, da... Purțăm albume întregi de amintiri, în sufletele noastre... Unele se deschid întâmplător, răvășite de vreun miros care te poartă spre ele ca o veritabilă mașină a timpului, cum spunea nu mai știu cine, altele se deschid ca o capcană a gustului prețuit cândva – madlena proustiană e cel mai faimos exemplu, dar la fel de valabil e și cel cu șuberecul de la Doi Mai, care mie îmi deschidea în suflet și-n minte zeci de albume de amintiri cu bunica, cu marea, cu năstrușniciile copilăriei mele, cu bancurile ceaușiste și chiar cu visul de a-mi petrece o vacanță la Bangkok.

Uneori am impresia că, dacă mi s-ar lua cândva, cumva, amintirile, n-aș mai fi decât o carcasă goală, imposibil de a se ancora, în vreun fel, în viitor. Mai cu seamă cele din copilărie au fost, întotdeauna, carnea și sângele prezentului meu. M-am sprijinit pe ele în clădirea zilelor de-atâtea ori, încât pot spune că acțiunile din timpul prezent au fost mai mult mecanice, de vreme ce întregul ființei mele își avea seva în seva trecutului. Dumnezeuul meu au fost, așadar, amintirile. Asta poate pentru că Dumnezeuul la care mă îndemna bunica să mă-nchin nu reușise să mă farmece. Ba, mai mult, îmi inspira doar teamă... Auzisem de prea multe ori în jurul meu vorbele: „Vezi că te bate Dumnezeu”, „Mânia lui Dumnezeu”, „Pedeapsa lui Dumnezeu”. E-adevărat, auzisem și vorbe de genul: „Dumnezeu e mare și bun. Să ne rugăm Lui și va fi bine”, dar cele dintâi avuseseră darul să mă marcheze, mai ales că, deși mă rugasem

întotdeauna, așa cum fusesem sfătuit, să-mi dea înțelepciune, aproape permanent, totul îmi ieșise de-a-ndoaselea. Cu amintirile, lucrurile erau mult mai atractive... Prezentul, oricât de dureros, devenea repede amintire. („Gata, a trecut, nu mai doare”, îmi spunea bunica zâmbind, făcându-mă să zâmbesc și eu, bucuros că prezentul aproape că nu există, la cât de repede se transformă-n amintire.) „A trecut.” Sau: „Lasă, trece”, a fost balsamul care m-a ajutat să uit mereu durerile, fie fizice, fie sufletești. Cum prin prisma amintirii, într-adevăr, trecutul devine întotdeauna mult mai frumos, atașamentul meu față de amintiri a devenit, la rândul lui, din ce în ce mai consistent, până când aproape că m-am contopit cu apa lor vie. Țesătura lor mătăsoasă, mângâietoare, îmi aduce și-acum în minte, cu obstinație – matricea contrastului își dovedește valoarea și în acest caz, una dintre cele mai extraordinare împletituri ale durerilor fizice cu cele sufletești, pe care mi-a fost dat s-o trăiesc vreodată...

Țesătura aspră, adâncă, a covorului bisericesc, întins cu grijă pe scândurile lustruite care scârțâiau la fiecare mișcare, își încrustase firele în carnea mea. Mâinile, până atunci împreunate a rugăciune, încercau zadarnic să acopere cu pantalonii scurți, din catifea moale, genunchii înroșiți. Dinspre încăperea aceea, ale cărei portițe îmi plăcuseră atât de mult, dar din care vedeam acum doar un colț auriu, răzbăteau până la mine niște sunete înalte, tânguitoare, cărora le răspundeau la fel toți cei din jurul meu, în timp ce eu, cu lacrimile curgându-mi pe fața schimonosită de durere, îmi treceam, fără încetare, greutatea corpului mic, subțire, cu pielea aproape transparentă, de pe un genunchi pe celălalt. În stânga mea, bunica, asemenea icoanelor pe care trebuia să le sărut în fiecare seară, părea că uitase cu totul de mine. Doar ochii ei împăienjeniți, clipind scurt din când în când, și respirația rară, abia auzită, mă mai puteau încredința că e vie. Nu îndrăzneau s-o ating... Toți oamenii aceia care stăteau cu atâta ușurință în genunchi, cu privirile ațintite spre acel ceva pe care eu nu reușeam să-l văd, m-au făcut să-mi simt sufletul încărcat de atâta rușine și neputință, încât m-am ridicat brusc, și-așa, cu picioarele amortite încurcându-mi-se-n hainele oamenilor acelora încremeniți ca-n povești, am început s-alerg spre casă, spunându-mi cu

voce tare, printre sughituri, că, dacă aș fi putut sta cu mai multă ușurință în genunchi, aș fi văzut și eu...

Poate de-aici mi s-a tras, în anii care au urmat, și obsesia – declarată, de altfel, sus și tare, ori de câte ori mi se ivea prilejul – că cele nevăzute sunt cu mult mai importante în viața noastră, decât cele văzute. Căutarea semnelor venite din neant și interpretarea lor mă va bântui, probabil, toată viața... O pană apărută în calea mea într-un loc neașteptat, ca semn al prezenței îngerului păzitor, într-un moment de cumpănă; forma unui nor; un iz floral, care nu s-ar fi explicat altfel; o frază sau un cuvânt de pe un panou, lângă care m-am nimerit în timp ce ceream ghidare îngerească. Toate m-au ajutat, mi-au dat speranță sau m-au sfătuit încotro să mă-ndrept când m-am aflat la o răscruce, chiar dacă n-am putut niciodată să spun despre mine că sunt un om religios, în accepțiunea obișnuită a cuvântului.

Cu timpul, pasiunea mea pentru semne s-a extins, încet, încet – într-un mod cât se poate de firesc, așa zice – și-am devenit preocupat de semiologie, știința care mi-a deschis atâtea orizonturi, încât nici măcar nu pot să mă imaginez pe mine, cel de acum, trăind în afara acestei sfere de interes. „Totul se leagă-n viață”, cum spunea prietena mea, filosoafa. Și... da... «Tout passe». Doar că urmele rămân și te formează... Atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară... Te-mpodobesc, te scrijelesc, te dau de ceasul morții, sau al vieții. Depinde de multe, dar mai ales de cum te-mpaci cu conjunctura... Totul e să nu fii scos din context... Să rezisti presiunii... De orice fel ar fi ea... Să stai bine cu supapele, cum se mai zice... Supapa mea salvatoare a fost, întotdeauna, cititul... Deși, mi s-au tras multe și de la asta... Antipatii, nevolnicii, injurii. Multe. Multe și mărunte, așa spune eu acum, după ce m-am dumirit cât miez există în vorbele din bătrâni: „Câinii latră, caravana trece”... Totuși, nu pot nici acum, la vârsta matură, să nu mă-ntreb ce-or fi avut toți cu natura mea umanistă, de parcă cei din stirpea asta ar fi devenit, în era cincinalului în patru ani și jumătate, nici mai mult, nici mai puțin decât niște monștri buni de pus la zid... Sau, în cel mai bun caz, doar niște „visători cu dalbe plete”, de care să fugi cât vezi cu ochii, pentru că tot ce-i așteaptă e un viitor prins în menghinele mizeriei și ale umilințelor. Vorbele mele